

EGUNSENTIRA ARTE

Joana Garmendia

Anoeta, 17 urte

Arrastiriak zure izena hartu zuen
ohituraz eta lasaitasunez,
hodei azpian,
errainu artean,
zure eskua gertu izan dut beti.
Landareen usaina
eta zure ahotsa
bat izatera heldu ziren,
harrizko eserlekuak lekuko
eta zukanako maitasuna arrazoi nituelarik.
Baina gaur,
Eguzkia moteldu denean,
ez zaitut lore artean aurkitu.
Hitz egin dizut, sinets eidazu,
baina haizeak marmarrez erantzun dit.
Eskua hartu nahi izan dizut,
baina airea dut laztandu.
Burua makurtu
eta erregu heze,
gazi,
goibela
luzatu dizut.
Baina ez zara itzuli.
Argi epelaren pean
zure falta onartu behar izan dut,
eta orain, zoritxarrez,
gauak hutsuneak estaltzean soilik

hitz egin diezazuket,
haizeak erantzungo didan beldurrik gabe,
zu hemen ez zaudela ahazturik.
Eta ez dut negarrik egingo,
ez egunsentira arte.

Izarrak nora, ni neu hara.
Oraindik ere gogoan zaitut, amona.

**“Begiek galdua dutena, bihotzak temati gordeko
du betiko.”**